

GEORGINA GUTHRIE

Láska podle Shakespearea

MARNÁ TOUHY SNAHA

I v 21. století může na univerzitě vzkvétat
zakázaná láska jako ze Shakespeareova dramatu.

GEORGINA GUTHRIE

Láska podle Shakespearova

MARNÁ TOUHY SNAHA

II.

I v 21. století může na univerzitě vzkvétat
zakázaná láska jako ze Shakespearova dramatu.

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Georgina Guthrie

BETTER DEEDS THAN WORDS

Copyright © 2013 by Georgina Guthrie

© Grada Publishing, a. s., 2016

All rights reserved. Authorized translation from the English language edition published by Omnific Publishing, LLC.

Z anglického originálu Better Deeds than Words, vydaného nakladatelstvím Omnific Publishing, LLC. v roce 2014, přeložila Kristýna Vítková

Redakce Dana Řezníčková

Korektura Barbora Srncová

Obálka Tomáš Vondráček

Grafická úprava a sazba Roman Křivánek, Art007

Vydala Grada Publishing, a. s. v Praze roku 2016 pod značkou Cosmopolis jako svou 6243. publikaci

Tisk CPI Moravia Books

Grada Publishing, a. s.,

U Průhonu 22, Praha 7

ISBN 978-80-271-9237-3 (ePub)

ISBN 978-80-271-9236-6 (pdf)

ISBN 978-80-247-5853-4 (print)

Georgina Guthrie

Láska podle Shakespeara

II.

Pro mého manžela, s láskou.

Ukradený polibek

okolo 1780, olejomalba

Jean-Honoré Fragonard (Francie, 1732–1806)

Ermitáž, Petrohrad, Rusko

Ambrey

1. KAPITOLA

Věrní přátelé

... slovo snadné, vítr v letu,

věrnost těžko najde se tu...

(VÁŠNIVÝ POUTNÍK)

Sobotní ráno. Aleluja. Nemusím vstávat a nemusím se dokonce ani hýbat. Přetáhla jsem si deku přes hlavu a protáhla se.

A takhle to chodí v ráji – sobota každý den.

Jenže pak mi došlo, že v ráji nejsem, protože jinak by tu musel být i Daniel s tím svým strništěm, velkými dlaněmi, hebkými rty a zkušeným jazykem.

Zavřela jsem oči a vybavila si včerejší noc. Daniel mě vysadil v jedenáct na Bay Street. Cestou k Jackman Hall mi málem upadly nohy, a to jsem si byla téměř jistá, že se vznáším tak deset centimetrů nad zemí.

Byl to šílený večer. Dorazili jsme do domu bratrstva a já nečekala nic jiného než rozptýlení od příšerného týdne, který jsem právě prožila.

Pak se tam ukázal Daniel a někde mezi jeho omluvami a tím šokujícím příběhem o tom, co mu na Oxfordu provedla Nicola, se mi začala točit hlava. Jako další věc si vybavuju setkání s jeho babičkou, která nás pozvala na nedělní večeři, a náš první polibek na opuštěném odpočívadle u silnice. Říkejte mi něco o tom, když se vám plány nečekaně zvrtnou.

Ale jak jsem si měla k čertu užívat vzpomínky na Danielův žhavý jazyk a nenechávat ruce s tím příšerným randálem, který se ozýval z chodby? Znělo to, jako by se venku vztekal Gordon Ramsay.

Natáhla jsem si kalhoty od pyžama a vyrazila do kuchyně, kde jsem našla Matta, jak skládá na hromadu jednu pánvičku za druhou. A ještě divnější bylo, že měl na sobě svoji hokejovou helmu a přes tepláky natažený suspensor. Hokejka ležela na sporáku.

„Chlape, co to tady pro boha živýho vyvádíš?“

Prudce se otočil, popadl hokejku a snažil se mi zablokovat přístup k pánvičkám. „Zůstaň, kde jsi.“ Zvedl hokejku v obranném postoji.

„Zbláznil ses? Co to...?“

„Neubližuj mi, Aubrey.“ S jednou rukou na rozkroku se přikrčil za roh kuchyňské linky. Ach, *ted'* už chápu, o čem to celé je. To je takový šašek. Rozhodla jsem se přistoupit na jeho hru.

„Polož to. Hodlám trvat na první ráně.“ S přimhouřenýma očima jsem se k němu pomalu blížila a napřáhla ruku.

„Myslím to vážně, zůstaň, kde jsi.“

Snažila jsem se v tom divadle pokračovat, ale vypadal fakt směšně. Rozesmála jsem se tak silně, až jsem se zlomila v pase.

„Takže to asi znamená, že se mě nechystáš vykastrovat za to, že jsem včera Danielovi všechno řekl?“ zeptal se.

„Panebože, chlape,“ zalapala jsem po dechu. „Proč ten ohoz?“

„Pro případ, že bys na mě vyrazila s pánvičkou. Ochrana nade vše,“ poklepal si ukazováčkem na helmu.

„Myslím, že jsi v bezpečí, ty nemehlo.“ Setřela jsem si slzy z očí.

„A moje koule?“

„Ty taky. Pro tentokrát,“ zašklebila jsem se a napustila vodu do kávovaru.

„Tak to se mi ulevilo,“ povzdechl si a odložil helmu na kuchyňskou linku. Chtěl tam dát i svůj suspensor, ale mávnutím ruky jsem ho zarazila.

„Fuj, dej tu odpornou věc pryč.“

Odnesl si celou hokejovou výbavu zpátky do pokoje a já mezitím uklidila pánve. Když se vrátil, opřel se o rám dveří. „Takže?“

„Takže co?“

„*Takže...* vyřešili jste si to vy dva mezi sebou?“

„Jo.“

„A všechno v pohodě?“

„Víc než v pohodě. Díky, Matte. Nevím, co na to říct.“

„Nemusíš říkat nic.“ Sevřel mě do medvědího objetí. „Jsem rád, že jste si ty kraviny vyříkali. A žes mě nenakopala do koulí.“

„Já taky.“

„Ale jestli to zase posere, přísahám bohu...“

„Já vím. Neboj se. Pěkně toho lituje a hodně si cení toho, cos udělal. Oba si toho ceníme.“

„To nic nebylo. A jen tak mimochodem, řekl jsem Shawnovi a Jo, že jsi odešla z té párty, protože ti nebylo dobře.“

„Díky, žes mi kryl záda.“

„Hele, jdu si dát sprchu a pak se musím vrhnout na hromadu učení. Dáš mi vědět, až bude hotový kafe?“

„Přinesu ti ho. To je to nejmenší, co můžu udělat,“ odpověděla jsem a lehce ho praštila do ramene.

„Och, ale tímhle to nesrovnáš. Dluhy jsou svině, Aubrey,“ zazubil se a celý se rozzářil.

„Jak nezištné, *můj příteli*.“

„To nestojí za řeč,“ zavolal přes rameno.

Opřela jsem se o linku a sledovala kávu, jak pomalu odkapává do konvice. Vážně jsem se dneska chtěla pokoušet udělat něco do školy? Jediné, na co jsem dokázala myslet, byly Danielovy rty a jeho strniště; dlaně přejíždějící mi po bocích a tisknouce si mě blíž k sobě...

Jak se zvládnou příštích šest týdnů ovládat? Udržet od něj ruce pryč, když teď vím, o co přicházím? Celé to dělalo z mého pokusu odpromovat s vyznamenáním jen směšnou dětskou hru.

Nalila jsem si kafe, postavila Mattovi jeho hrnek na prádelník a pak jsem se vrátila k sobě do pokoje. Je sobota dopoledne. Čas poslat mámě a tátovi e-mail. Napsala jsem jim dlouhý dopis, ve kterém jsem jim vyprávěla o Julii a Mattovi a o mém znovuzrozeném sociálním životě. Máma se vždycky bojí, že trávím až příliš času zabořená nosem v knížkách.

Pak jsem se vrhla na úkol z francouzštiny. Ve schránce už na mě čekaly e-maily od spolužáků s podklady do prezentace. Ještě jsem ani nezačala pracovat na vlastní části, takže jsem se to v příští ho-

dině pokusila dohnat. Zrovna jsem zaklapla notebook, když mi zazvonil telefon.

Poskočilo mi srdce.

Daniel.

„Dobré ráno, krásko,“ pozdravil mě.

„Ahoj! Zníš, jako bys nemohl popadnout dech. Přemýšlíš o mně?“ zeptala jsem se tichým a svůdným hlasem.

„Ty víš, že jo. Naneštěstí se taky ale poslední hodinu dost kamarádím s Bradovým a Pennyiným nábytkem v jejich novém domě. Pomáhám jim se stěhováním.“

„To zní jako zábava.“

„Ani ne. Co děláš ty?“ zeptal se.

„Pokouším se dohnat věci do školy. Kvůli jistému blbečkovi mám z minulého tejdne skluz.“

„Vinen.“ Dramaticky si povzdechl. „Je něco, s čím by ti mohl pan Blbeček pomoci?“

„Zvládnu to. Práce pod tlakem mi svědčí.“

„Dobře. Myslel jsem, že bychom mohli doladit plány na tu zítřejší večeri. Jsi pořád pro?“

„Jasně.“

Rychle jsme si ujasnili detaily, než musel Daniel zase jít.

„Nemůžu se dočkat, až tě uvidím,“ řekl.

„Já taky,“ odpověděla jsem. Z myšlenky, že budu opět s ním, mi doslova vzplanula tvář. Zavěsila jsem a usmívala se od ucha k uchu.

Dovlekla jsem se zpátky do kuchyně, kde seděl Matt a něco si podtrhával v knize. I tak si ale všiml mého zasněného výrazu.

„Ach, ta mladá láska,“ prohodil. Když jsem procházela okolo se svačinou, štípla jsem ho do ucha.

„Au. Co se stalo s tvou vděčností?“

„Nechala jsem ji před hodinou na prádelníku. Druhé hrnek už si musíš udělat sám,“ zavolala jsem na něj zvesela a nohou za sebou zavřela dveře od pokoje.

2. KAPITOLA

Veselé hody

*Dej sousto přívětivě
a veselé jsou hody.*

(KOMEDIE PLNÁ OMYLŮ, JEDNÁNÍ TŘETÍ, SCÉNA PRVNÍ)

Co si máte vzít na sebe, když se chystáte na večeři k babičce svého univerzitního asistenta? Tak tahle otázka mě doslova sžírala zažíva, když jsem druhý den stála před skříní a zírala na svou žalostně ubohou garderobu. Co to Daniel říkal? „*Pěkné kalhoty a svetr.*“ Ne džíny. Tak černé kalhoty a ten vínový žinylkový svetr? Byl příjemně hebký a doslova křičel do světa: *Dotkni se mě!* Přesně tohle jsem hledala. Bylo rozhodnuto.

Když jsem skončila s přípravami, zamířila jsem do obýváku. Matt se tam válel u televize, tak jsem mu pověděla o svých plánech na večer.

„Páni. Širší rodina, jo? To vypadá vážně.“

„Prosím, nedělej to, Matte. Už tak jsem z toho dost nervózní.“

„Nemáš se čeho bát. Bude tě milovat. Hej, a co když se tady staví Jo, aby si vyprala nebo tak něco? Co jí mám říct?“

Zasténala jsem a vklouzla v předsíni do bot a do kabátu. „Ještě jsem jí o Danielovi neřekla. Můžeš jí třeba namluvit, že jsem šla ven s Julií?“

„Jasně, jako by se stalo.“

„Díky.“

Došla jsem do metra a pět minut před tři čtvrtě na pět jsem se prodírala sněhovými závějemí na Duncan West Station směrem k Danielovu autu, přesně jak jsme se domluvili. Naklonil se přes sedadlo spolujezdce, aby mi otevřel dveře.

„Ahoj,“ pozdravila jsem ho a nastoupila.

„Ahoj, krásko. Pojď sem.“ Znovu se natáhl přes středovou konzoli. „Za posledních čtyřiaadvacet hodin jsem tě nepolíbil a nevydržím už čekat ani o minutu déle.“

Přitiskl ke mně rty a zapomněl na veškerou něžnost ve prospěch žhavé vášně. Chutnal skvěle a cítit byl přímo božsky – čerstvě navoňný a se strništěm na tváři. Zvedla jsem k němu dlaně a zamračila se na svoje rukavice.

„Tohle sundáme,“ zavrčel, stáhl mi je a odhodil kamsi dozadu. Prsty jsem se lehce dotkla jeho čelisti a zajela mu rukama do vlasů. Cítila jsem, jak se mi směje do rtů.

„Lepší?“

„O hodně,“ odpověděl. Když jsme pak konečně vyrazili, Daniel se mě vyptával na můj víkend. Mířili jsme do samého srdce High Parku a za pár minut už jsme parkovali na úzké příjezdové cestě u jednopatrového cihlového domu s verandou a tradičním bílým plotem.

„Tak jsme tady,“ řekl Daniel. „Připravená?“

„Myslím, že jo.“

Sáhl na zadní sedadlo pro tašku a pak vystoupil, obešel vůz a pomohl mi ven. Na verandě vzal rovnou za kliku a strčil hlavu do dveří.

„Haló. Je někdo doma?“ zavolal. „Patty?“

„Ano, Danieli, už jdu!“

Patty spěchala halou, rychle Daniela objala a pak se obrátila k mé napřažené ruce.

„Jsem tak ráda, že jsi mohla přijít.“ A bez mrknutí oka dodala: „Kde je víno?“

Daniel jí podal tašku. „Vzal jsem dvě láhve. Ale rozhodně je nemůžeme dneska vypít obě. Jednu schovej na příště.“

„Myslím, že to je přijatelný kompromis,“ odpověděla s jízlivým úsměvem.

„Zrovna krájím pečení. Večeře bude za chvíli.“

„Tak já ti ještě odházím sních z chodníku. Přece nechceme, aby ti město vyměřilo pokutu. Vydržíš tu chvíli beze mě?“ zeptal se mě a pomohl mi sundat kabát, než ho pověsil.

„Ano, v pohodě.“

„Hned se vrátím.“

Sundala jsem si mokré boty a vydala se do kuchyně. Takový dům jsem rozhodně nečekala. Poté, co jsem navštívila Danielovy rodiče, jsem si představovala něco podobného. Ale tohle sídlo Grantů ve Forest Hill ani vzdáleně nepřipomínalo. Pattyin dům měl svou osobnost a kouzlo. Místnosti byly mnohem menší, panoval v nich lehký nepořádek, ale zato byly prostoupené útulnou a domácí atmosférou.

Patty v kuchyni doslova pobíhala mezi sporákem a obrovským prkýnkem, na kterém ležela pečeně a čekala jen na to, až ji někdo naservíruje.

„Můžu vám s něčím pomoci?“ zeptala jsem se.

„Ne, ne, zlatíčko. Všechno mám pod kontrolou. Udělej si pohodlí. V chodbě visí celá přehlídka darebáků, pokud se chceš podívat na pár rodinných fotografií,“ pobídla mě.

Vyšla jsem zadními dveřmi z kuchyně a okamžitě pochopila, kterou stěnu měla na mysli. Byla plná obrázků v různorodých rámečcích. Postupně jsem si je všechny prohlížela a se zájmem se zastavovala u těch, na kterých byl Daniel, Brad a Jeremy.

„Máte nádhernou rodinu, Patty,“ prohodila jsem, když se ke mně připojila. „Nevadí, když vám říkám Patty?“

„Jistěže ne, ale jen do chvíle, než ode mě budeš chtít, abych tleskala rukama a odříkávala básničku.“ Usmála se. „Znáš ten příběh, ne?“

„Ano.“ Rozesmála jsem se.

„Jaká škoda. O jednu historku, se kterou můžu Daniela ztrapnit, míň. Ale ano, prosím, říkej mi Patty. A ani se neopovažuj pomyslet na mě jako na ‚bábi‘. Nejsem žádné domácí zvířátko.“

„Zapamatuju si to.“ A s úsměvem jsem se otočila zpět k fotografiím.

„To je moje Gail.“ Patty něžně přejela prsty po jednom z rámečků. „Zemřela, víš.“

Přikývla jsem. „Je mi to opravdu líto. Nedokážu si ani představit...“ odmlčela jsem se, nejistá jak pokračovat. Chudák Jeremy.

„Jedna z nejhorších věcí, jakou může rodič prožít. Ale díkybohu máme pořád Jeremyho. Je jí tolik podobný. Tak soucitný a vřelý.“

Pokračovala jsem ve svém průzkumu a sledovala, jak se Daniel měnil z vypaseného miminka v růžolíci batole a nakonec v pěkně vypadajícího vysokého školáka. Oči mi sklouzly k fotce, na které objímá krásnou brunetku se zářivě modrýma očima. Píchlo mě u srdce. Oba byli oblečeni do společnosti. Nemohlo mu být víc než šestnáct nebo sedmnáct. Patty si všimla, jak na ten obrázek zírám.

„To je Sabrina. Myslím, že to byla Danielova první skutečná přítelkyně. Chodila na Havergal, soukromou dívčí školu. A tohle byl jejich maturitní ples. Daniel se toho roku vrátil domů z Oxfordu třikrát, aby ji navštívil. Byl tenkrát v prvním ročníku, ale pak si tam v Anglii vybudoval nový život. V tom věku není jednoduché zvládnout vztah na dálku. A taky to není příliš vhodné.“

„Ne, to asi ne.“ Odtrhla jsem od té fotky oči. Nebyl důvod, abych žárlila na Danielovu minulost. Teď chce mě. A to je jediné, na čem záleží.

Vrátily jsme se do kuchyně a Patty došla zpět ke sporáku, kde začala míchat omáčku. Daniel vtrhl do haly a s dupotem si oklepával sních z bot. Pozorovala jsem ho, jak se zouvá a věší si kabát, a došlo mi, že si na sebe vzal stejné oblečení, jaké měl tenkrát v knihovně v Hart House, kdy ze mě nezbylo nic než slintající troska. Ty černé džíny s vysokými botami byly málem moje smrt. Projel si rukama vlasy a setřásl ze sebe poslední sněhové vločky. Vzalo mi to dech.

„Díky za pomoc, Danieli,“ řekla Patty. „Na formality si moc nepotrpím. Co kdybychom se najedli tady v kuchyni?“

„Dobrý nápad.“ Daniel se usmál a promnul si ruce. „Dámy první,“ řekl a oběma nám podával talíř.

„Vypadá to úžasně,“ prohodila jsem, zatímco mi Daniel nandával jídlo.

„Patty je skvělá kuchařka,“ ubezpečoval mě. „Dělá tu nejlepší omáčku na maso v celém Torontu.“

Ukázala jsem na formu na muffiny, ve které bylo jakési nadýchané a těstovité cosi. „Co je to?“

„To je yorkshirský puding,“ odpověděla Patty. „Ten nesmí k pečení chybět.“

„Nikdy jsi ho neměla?“ zeptal se Daniel.

„Nevím o tom.“

Daniel mi rovnou nandal dva kopečky na talíř. *Tohle všechno v životě nesním.*

„Dochutím omáčku a přinesu ji. Můžeš vzít ten salát?“ poprosila mě Patty a podala mi mísu.

Donesla jsem ji ke stolu, který už byl prostřený pro tři. Patty se usadila na protější straně a nechala místo vedle mě Danielovi. Odložil si svůj doslova přetékající talíř, otevřel víno a začal ho rozlévat do sklenek. Pak se posadil a já zaváhala, než jsem se chopila příboru. Chystá se Patty pronést modlitbu?

„Tak do toho,“ pobídla nás a zvedla vidličku. „Ochutnej ten puding, zlatíčko. Chci znát tvůj názor.“

Fajn, u Wrightů žádné modlitby. Tak jo. Ukrojila jsem si kousek nadýchaného těsta a vložila si ho do pusy.

„Mmm, je to báječný,“ řekla jsem.

„Říkal jsem ti to,“ přisadil si Daniel.

Namočila jsem si brambor do omáčky – měl pravdu. Hostina byla úžasná. Všechno chutnalo naprosto výtečně. Nebylo to nijak okázalé, ale přesto dokonalé. Chvilí jsme mlčky jedli, než Daniel prolomil ticho.

„Tak mi řekni něco o Geraldovi, Patty. Jak dlouho už tohle trvá, mladá dámo?“

„Netvař se tak povýšeně, Danieli,“ odvětila Patty. „Je to milý muž. Před třemi roky ovdověl. Potkala jsem se s ním o Vánocích ve Florence House, jednom z domů Armády spásy. Máme toho hodně společného. Rádi tančíme a hrajeme bridge. Je to skutečný gentleman a já jsem v jeho společnosti moc ráda. A ještě má všechny zuby vlastní.“

Daniel se rozesmál a zavrtěl hlavou.

„Dobrý chrup je zcela nezbytný,“ pokračovala Patty a máchala vidličkou. „Používáš zubní nit, Aubrey? Je to velmi důležité.“

„Snažím se vzpomenout si na to pokaždé, když si čistím zuby,“ odpověděla jsem.

„Snaž se víc. Až budeš v mém věku, budeš ráda, žeš to dělala. Není nic horšího než líbat muže, co má zubní náhradu. Vždycky mám strach, že mu vypadne a kousne mě do nosu. Ještě pečeni, Danieli?“ Položila mu na talíř další plátek masa.

Daniel se na ni pobaveně podíval a pak stočil pohled zpátky ke mně, pravděpodobně přemýšlel o tom, co si asi musím myslet.

Zamilovala jsem si ji. Byla hrozně vtipná!

Patty mi podala kleště na salát. „Danieli, vezmi si víc rajčat.“

„Už jsem měl. Stačilo mi to.“

Přihodila mu jich pár na talíř. „Je v nich lykopen a ten je dobrý na prostatu,“ vysvětlovala.

Daniel obrátil oči v sloup a povzdechl si.

„Rakovina prostaty,“ obrátila se ke mně tichým hlasem Patty. „Měl ji Bradford – můj manžel. V životě nesnědl jediné rajče. Jsem přesvědčená, že to ho nakonec dostalo. Ačkoliv jsem nedávno četla článek o nutnosti pravidelné ejakulace. Ne že by s tím měl Bradford problém.“

Kousla jsem se do rtu, abych se nezačala smát. Daniel na ni jen v ohromeném tichu zíral.

„Měníš si pravidelně olej, že ano?“ zeptala se ho.

Co to sakra? Penny říkala, že je Patty doslova kulervoucí, ale na *tohle* mě nemohlo připravit vůbec nic! Byla úžasná! Zahnila jsem mrkáním slzy, zatímco jsem se snažila nevybuchnout smíchy. Daniel se na druhou stranu dusil soustem pečeně. Praštila jsem ho do zad a podala mu sklenici vody.

Těžce polkl a odkašlal si. „Ježíši, Patty. To je trochu osobní otázka.“

„Je to právě lidská upjatost, která brání tomu, aby se šířily důležité informace. Nemyslíš, Aubrey?“

„Ach, naprosto s vámi souhlasím,“ odpověděla jsem a významně se na Daniela podívala. Přimhouřil na mě oči.

Pak se obrátil zpět ke své babičce. „Tvrdíš mi tu, že jsem upjatý?“

„Netvrdím. Pouze konstatuji. Už jsem si začínala myslet, že ti bude potřeba vytáhnout tu dlouhou tyč z – no, není nutné u stolu zabíhat do špinavých detailů,“ odpověděla.

Daniel odložil vidličku a těkal mezi námi pohledem. „Uf,“ vyhekl dotčeně. „Tak fajn. Dovol mi tě uklidnit. O můj olej je pravidelně postaráno. Spokojená?“

Znovu popadl příbor a s vervou si napíchl mrkev. Doufala jsem, že ten jeho komentář nebyl míněn jako přiznání, že spolu máme intimní vztah. Patty na mě povytáhla obočí a já zvedla obě dlaně, jako bych říkala: „Na mě se nedívejte.“ Tázavě se zadívala na Daniela a ten si znovu odkašlal.

„Naneštěstí se o to v tuhle chvíli musím starat sám,“ dodal.

Ach. Můj. Bože. Vážně tu sedí u stolu se svou babičkou a právě přiznal, že masturbuje? Pravidelně? Patty si udržovala kamenný výraz. Měli bychom se bavit spíš o aktuální ceně masa.

Už jsem nedokázala udržet jazyk za zuby. „To je hodně zajímavé, Danieli. A jak jdou v poslední době zakázky, pokud tedy nevádí, že se ptám?“

„Podnikání je na vzestupu,“ odpověděl a jeho cynický úšklebek mi prozradil, že se dobře baví.

Kousla jsem se do rtu.

„No, tak to je pro takového mladého a pohledného muže dost smutné,“ zhodnotila to Patty a prohlížela si nás. „Ale chápu to. Tyhle věci chtějí čas. Jen mi slib, že dokud někoho *natrvalo nezaměstnáš*, pořád na tom budeš pracovat sám, už kvůli své prostatě.“

„Patty, já v tuhle chvíli nemám moc na výběr. A můžeme už, *prosím*, změnit téma?“

„No, dobrá.“ Patty si otřela ústa do ubrousku. „Tak mi povězte, kde jste se vy dva poznali?“

Daniel sevřel rty. „Ve škole,“ odpověděl vyhýbavě.

„Studuješ na torontské univerzitě?“ zeptala se mě.

Přikývla jsem a zapila svoje sousto vínem. „Tenhle rok budu promovat. Mým hlavním oborem je anglická literatura a vedlejším francouzština.“

Obočí jí vystřelilo vzhůru. „Tak to hádám, že máte vy dva hodně o čem mluvit. Občas je pěkně ošidné držet s Danielem krok.“

„Och, tak o to se nemusíš bát. Aubrey mě udržuje ve střehu,“ ubezpečil ji Daniel.

„To ráda slyším. Tvůj dědeček by s tím souhlasil,“ dodala.

Daniel se na mě vřele usmál. „Ano, to ano.“

„Pak nevidím důvod, proč držet tuhle mladou dámu pod zámkem. Tvoji rodiče tvůj výběr jistě ocení,“ řekla Patty.

Daniel po mně střelil pohledem a odložil příbor na talíř.

„Věc se má tak, Patty, že je to trochu *komplikované*.“ S podivným výrazem se na ni zadíval. A ona mu ho vrátila, jako kdyby spolu komunikovali telepaticky.

„Chápu,“ pronesla nakonec, napila se vína a pohodlně se opřela v židli.

Chápe? Na co přišla? Co se to právě stalo?

„Chtěla by sis poslechnout, jak jsem potkala svého manžela, Aubrey?“ zeptala se Patty. Daniel se uvolnil a viditelně mu poklesla ramena.

„Moc ráda se o něm dozvím něco víc.“

Odstrčila talíř stranou a přitáhla si sklenici s vínem, než kolem ní spojila ruce a ponořila se do vyprávění.

„Chodila jsem na Queen's University,“ začala. „Za mých časů to byla pokroková škola. Věděla jsi, že to byla první nenámořní instituce, kde začali přijímat i studentky?“

„Ne, to jsem nevěděla,“ odpověděla jsem.

„No, mí rodiče trvali na tom, abych studovala na univerzitě. Ne že bych nějak odporovala. Vždycky jsem milovala učení. Každopádně, Bradford byl můj profesor historie.“

A najednou jsem naprosto přesně pochopila, proč mi ten příběh vypráví. Nebylo to čistě jen z nostalgie. Podívala jsem se na Daniela. Nadzvedl obočí a lehce přikývl.

Patty si vzala jednoho ze svých profesorů.

3. KAPITOLA

Celý čas

*Z celého času zisku nehledám,
leč z toho, jenž byl tobě posvěcen.
Čas dlouhý rovněž nechci proklínat,
kdy jiným patříš a já čekám dál...*

(SONET 57)

„Bradford byl úžasný učitel,“ vyprávěla Patty. „Byl o trochu starší než já. Myslím, že mi bylo dvacet dva, když jsem byla v jeho třídě, takže jemu muselo být třicet jedna. Ale bože, byl ďábelsky krásný. Naprosto mě okouznil, ale nikdy jsem nedopustila, aby si toho všiml. Všichni věděli, že je zasnoubený. Ale upozorňuji, že ani to mi nijak nezabránilo ho obdivovat.“

Odmlčela se, aby se napila vína, a já se bála i pohnout. Nemohla jsem uvěřit svým vlastním uším.

„Myslela jsem, že jsem ve svých citech vůči němu diskrétní. Scházeli jsme se, abychom prodiskutovali úkoly a školní práce, a vždyc-

ky to skončilo tak, že jsme si celé hodiny povídali. Přesvědčila jsem samu sebe, že mu nejspíš přijdu zajímavá, ale nikdy jsem si nedovolila věřit, že by ve mně mohl vidět něco víc než jen hvězdnou studentku. Dokážeš si asi představit mé překvapení, když mi v den promoce poslal domů kytici růží.“

Pattyin pohled se najednou rozostřil. V tuhle chvíli byla někde jinde, ztracená ve vzpomínkách na svého manžela.

„Zrušil své zasnoubení. Řekl mi, že odpočítával dny do mé promoce a modlil se, abych si nepořádila přítele dřív, než bude mít šanci mi říct, co ke mně cítí. Prý mi to chtěl prozradit mockrát, ale byl si moc dobře vědom toho, že jakékoliv přiznání by zkomplikovalo náš vztah. Jakmile jsem odpromovala a on už nebyl mým profesorem, nedokázal to dál vydržet ani minutu. Celá ta věc způsobila pěkné pozdvižení, zvlášť v té době. Celé léto nás popotahovali po soudech, ale užili jsme si báječný čas. Vzali jsme se prvního září.“

Patty znovu zaostřila pohled.

„Takže už chápeš, Aubrey, že mám s *komplikovanými* vztahy celkem zkušenost.“

„Mělo to nějaké důsledky? Dostal se kvůli tomu váš manžel do potíží?“ zeptala jsem se a těkala pohledem mezi ní a Danielem.

„Neudělal vůbec nic proti pravidlům, zlatíčko. Až na tu nešťastnou věc, že zlomil své snoubence srdce. A bylo kolem toho mnoho řečí. Ale po svatbě jsme se přestěhovali do Anglie. Dostal místo na Oxfordu. Zůstali jsme tam až do roku 1967. Gwen i Gale se tam obě narodily. Měl takovou radost, když se Daniel rozhodl pro tutéž univerzitu.“

Daniel se předklonil, aby nám dolil skleničky.

„V každém případě, tohle je můj kostlivec ve skříni, který čas od času zarachotí. Nejsi první, kdo se v tak komplikovaném vztahu ocitl, a rozhodně nebudeš ani poslední.“

„Děkuju, že jste mi to řekla.“ Daniel se na mě vřele usmál.

A celou tu dobu, co mi Patty vyprávěla další a další krátké historky ze svého života v Anglii a cestách po světě, než se jim s manželem narodily děti, po mně sem tam pokukoval. Zasypala mě střípky z Danielova dětství a mnohokrát ho svými výroky ztrapnila. A taky jako správná a milující babička hodně mluvila o Bradleyem a Jeremym.

Seděli jsme u toho stolu dobrou hodinu a půl. Když Patty dopila svou třetí sklenku, prohodila: „Bože, trochu se mi motá jazyk.“

„To se ani nedivím. Možná by sis měla jít sednout do obývacího pokoje,“ pobídl ji Daniel, pomohl jí vstát a odvedl ji ke křeslu. „A stejně už ti za chvíli poběží *60 Minutes*,“ upozornil ji a zapnul televizi. „Ty si odpočiň. My s Aubrey sklídíme po večeri, dobře?“

„Fajn.“ Patty mu sevřela ruku.

A zatímco jsme odnášeli věci ze stolu a plnili myčku, ztratila jsem se v myšlenkách. I tak jsem si ale všimla, jak mě Daniel se zájmem pozoruje. Když jsem donesla pár posledních kousků a položila je na kuchyňskou linku, zastavil mě a popadl za ruce.

„Jsi v pořádku?“ zeptal se.

„Jo, jenom jsem překvapená. Neměla jsem o tom ani tušení,“ zašeptala jsem.

„Respektuju babiččino soukromí. Nebyl to můj příběh, abych ti ho mohl vyprávět. Ale teď už víš, proč jsem tě sem mohl úplně v klidu přivést. Ze všech lidí na světě je Patty tou poslední, která bude odsuzovat

naš vztah. Proto mě to v pátek nijak nevyvedlo z míry, když jsme na ni narazili.“ Rozpačitě se usmál. „Omlouvám se, že jsem ti to neřekl.“

„Myslím, že vážně začínám rozumět tomu, jak funguje *kůl v plotě* rodiny Grantových.“ Natáhla jsem se, abych mu dala rychlou pusu. „Pojďme to dodělat.“

Snesla jsem si hrnce na jednu hromadu, napustila džez horkou vodou a sledovala, jak si Daniel vyhrnuje rukávy.

„Čemu se směješ?“ zeptal se a zezadu mě objal.

„Jenom přemýšlím o tom, jak moc miluju tvoje předloktí.“

„Vážně?“

„Hmm. Jsou pěkně zarostlý.“

Uchechtl se. „To mi ještě nikdo neřekl. Proč si teď představuju nějakého neandertálce?“

Usmála jsem se a otočila se. Přitiskl se ke mně a natlačil mě spodní částí zad na linku.

„Mně to připadá velmi mužný,“ ubezpečovala jsem ho a prsty si pohrávala s chloupky, které mu vykukovaly zpod límečku u trička. „A tohle se mi taky líbí,“ zamumlala jsem a zasypávala to místo na krku polibky.

„To mně taky,“ vydechl, zajal mě svými rty a hluboce políbil. Jazykem mi začal předvádět ta svá kouzla a proměnil mě v roztřesenou hromádku želé. Mezi jednotlivými polibky jsem se pokoušela promluvit. „Tohle bychom právě teď asi dělat neměli...“

„Aubrey, slyším odvedle Pattyino chrápání. Je fajn nebýt pro jednou venku nebo v autě, nemyslíš? Udělej mi tu radost.“ Znovu mě políbil a tiše mi zasténal do úst.

„Dobře, tak já ti to udělám,“ utahovala jsem si z něj.

„Pozdě, už se stalo,“ odpověděl a ušklíbl se nad mým stowattovým úsměvem.

„To jsem si všimla.“

„A co, neříkej, že s tebou to nic nedělá.“

„Odporuju snad?“

Pozvedl obočí. „Je dole na jihu typické psí počasí?“

Natáhla jsem se k jeho uchu. „Typické *anglické* počasí.“

Zavrčel a snažil se upravit si rozkrok. „Tyhle džíny mě zabijou. Myslíš, že může být zmodrání koulí fatální?“

„Netvrď mi, že se o to nepostaráš, až přijdeš domů,“ rozesmála jsem se. „Před chvílí jsi to u stolu vyjádřil dost jasně. Velmi počučné.“

Hravě mě plácl po zadku. „Jsi pro svoje vlastní dobro až trochu moc namyšlená, víš to?“

„O tom nic nevím. A teď, můžeš mi uhnout z cesty, abych mohla domýt to nádobí?“

„Rozkaz, madam,“ řekl, popadl Pattyin talíř a shrnul zbytky jídla do koše.

A jak se k němu skláněl, využila jsem příležitosti, abych si mohla prohlédnout jeho zadek. Mě ty džíny zabíjely taky. Pak jsem z okna pozorovala padající vločky a zasněně se usmála, naprosto ohromená lehkostí celé téhle situace.

„Měl bych jít vzbudit Patty, nebo nebude v noci spát,“ řekl Daniel.

Odešel vedle a já jsem mezitím utírala kuchyňskou linku. „Já nespím. Jen jsem na minutku zavřela oči,“ slyšela jsem ji říkat.

„Jistě. Uklidili jsme s Aubrey kuchyň. Venku pořád sněží. Myslím, že bychom asi měli vyrazit, než to bude na silnicích ještě horší.“

Osušila jsem si ruce a připojila se k nim. Patty začala vstávat z křesla.

„Ne, zůstaň sedět. My se vyprovodíme sami,“ přesvědčoval ji Daniel a pak se k ní sklonil, aby ji mohl políbit na čelo.

„Vadilo by, kdybych použila vaši koupelnu, než odjedeme?“ zeptala jsem se.

„Ne, posluž si.“ Daniel mávl rukou do haly. „Najdeš to?“

„Ano. Bude to jen minutka.“

Rychle jsem si došla na záchod, a když jsem si myla ruce, mrkla jsem na sebe do zrcadla. Co to v těch Danielových polibcích bylo, že mě rozpalovaly doběla?

Zamířila jsem zpátky do obývacího pokoje a spatřila Daniela, jak klečí u křesla a poslouchá babičku, která mu něco naléhavě říká. Prsty ho přitom hladila ve vlasech a zastrkovala mu je za ucho. Očividně jeden druhého milovali. Měla jsem pocit, jako bych jim narušovala velmi soukromou rodinnou chvíli, a tak jsem bez povšimnutí vycouvala zpátky do haly a s hlasitým cvaknutím znovu zavřela dveře od koupelny.

Daniel vstal a Patty se usmála a pokynula mi, abych přišla blíž. „Danieli, běž si vzít kabát,“ přikázala mu.

Jinými slovy: *To, co teď řeknu, není pro tvoje uši.*

„Co kdybych šel rovnou nastartovat?“ Popadl kabát a zamířil ven.

„Poslouchej mě,“ pronesla Patty a sevřela mi ruku. „Daniel je hodný kluk. Bude se k tobě chovat dobře, ale nesmíš se bát se sama prosadit. Užil si svoje, ale není z porcelánu. Občas se může chovat

trochu povýšeně, ale ty jsi mladá a inteligentní žena. Pokud si začne vyskakovat až moc, prostě mu přitáhni otěže, jasné?“

„Proč mám pocit, že jste nemluvila jenom o svém vnukovi?“ zeptala jsem se.

„Vážně jsi bystrá.“ Mrkla na mě. „O Davida s Gwen si nedělej starosti. Co oči nevidí, to srdce nebolí. Nechám si vaše tajemství pro sebe. Jen buďte opatrní, a hlavně diskrétní. A připomeň Danielovi, že nesmí o Geraldovi s *nikým* mluvit.“

„Udělám to. A děkuju za večeři. Užila jsem si báječný večer.“

„Ráda jsem tě poznala,“ rozloučila se.

Daniel se vrátil zpátky a podupával na rohožce. „Venku je to pořád horší a horší. Měli bychom jet, Aubrey.“

Naposledy jsem stiskla Pattyinu dlaň a připojila se v hale k Danielovi. Pomohl mi do kabátu a vytáhl mi vlasy zpoza límce.

„Ahoj, Patty. V týdnu ti zavolám,“ rozloučil se Daniel. „Díky za všechno.“

„Nemáš vůbec zač. Jed' opatrně.“

Daniel mě vyprovodil ven a zamkl za námi dveře. Brzy jsme seděli v autě, které sebou ve sněhu házelo ze strany na stranu, jak jsme couvali z příjezdové cesty. Daniel sevřel volant pevně oběma rukama a zvědavě se na mě usmál.

„Takže?“ zeptal se, když jsme projížděli ulicí, ve které stál Pattyin dům.

„Je úžasná.“

„Ano, to je. Má neuvěřitelné zážitky. Přál bych si, aby byl děda ještě naživu a mohla jsi ho poznat. Líbil by se ti.“

„Vsadila bych se, že jsi mu hodně podobnej.“

„Tak mi to řikají.“ Zamžoural skrz sněhový závoj.

„Už mám týhle zimy až po krk, to si nedokážeš ani představit,“ řekla jsem.

„Nemáš ráda sních?“ zeptal se.

„Ne. Kromě Vánoc mi na zimě nepřijde nic pozitivního.“

„Heh. Tak s tím budeme muset něco udělat.“

„Jako co?“

„Hmm. Něco vymyslím.“

Tajemně se usmál. Fajn. Ať si tenhle ten svůj plán klidně nechá pro sebe. Stejně nijak nedokáže změnit to, že mě tahle zima bez konce už pěkně štve. Najednou Daniel prudce odbočil doprava.

„Kam to jedeme?“ zeptala jsem se.

„Mám nápad. Chtěl bych ti něco ukázat. Nespěcháš domů, že ne?“

„Vlastně ne.“

„Výborně.“

Pokračovali jsme po klikaté silnici a pak se zničehonic za jednou ze zatáček objevilo parkoviště. Daniel na něj zajel a zastavil.

„Tohle je High Park, že?“ zeptala jsem se.

„Ano. Máš teplé boty, abychom se mohli jít na chvíli projít?“

„Jo, moje jsou v pohodě. Ty tvoje ale moc ne,“ podotkla jsem.

Autoritativně znějící a ďábelsky sexy? Ano. Praktické? Naprosto vůbec.

„O mě se neboj.“ Vylezl z auta a obešel ho, aby mi mohl otevřít dveře. „Opatrně. Klouže to.“

„Je to jenom trocha sněhu.“

„Fajn. Dej mi minutku.“

K zemi se snášely husté a těžké sněhové vločky, všude kolem byla tma a vládl tu mírumilovný klid. Troufám si říct, že to bylo prostě kouzelné. A zatímco Daniel hledal cosi v kufru auta, já jsem se pokoušela najít svoje rukavice. Kam je to jenom zahodil? Podívala jsem se pod sedadlo spolujezdce a jednu jsem našla, ale druhá jako by se propadla.

„Sakra!“

„Co se děje?“ zavolal Daniel zezadu, zatímco já pokračovala v hledání. „To je mi tedy nečekaný výhled,“ prohodil, postavil se za mě a položil mi ruce na boky.

„Můžeš bejt aspoň vteřinu vážnej? Nemůžu najít druhou rukavici.“

Rozesmál se. „Páni, to je neuvěřitelný. Ty jsi mi ale dáreček.“

„Hej, já za to nemůžu. Ty jsi ten, kdo je předtím zahodil.“

„Máš pravdu. Jsem nevychovanec. Ale podíváme se po ní později, ano? Pojdme, než bude pozdě.“

Povzdechla jsem si. „Dobře.“

Natáhla jsem si jen jednu rukavici, nasadila kapuci a utáhla tkaničky.

„Vypadáš nádherně,“ řekl a vtiskl mi polibek. „A naprosto k nepoznání,“ dodal a mrkl na mě. Pak si strčil moji studenou ruku do kapsy.

Druhou jsem mávla k dece, kterou měl přehozenou přes paži. „To ji máš neustále v autě?“

„Zimní výbava.“

„Jistě. Velmi praktické. Povězte mi, pane Grante, opravdu jednáte spontánně, nebo jste to měl celé promyšlené?“

„Já? Udělat něco impulzivního? Velmi vtipné.“

„Pravda. Co jsem si myslela? Jste tak podobný svému otci. Nemáte v sobě impulzivnosti ani kousiček.“

„No, jeden možná jo,“ odpověděl a rozesmál se.

Dalších pár minut jsme kráčeli v tichosti. „Je to nádherný večer,“ přiznala jsem nakonec.

„Tyhle sněhové vánice jsou nejlepší, když není taková zima a sníh se udrží na stromech. Je to tak mírumilovné a dokonalé. Přesně to mi v Anglii chybělo.“

Otočila jsem se, abych se na něj usmála, a on se zamračil. „Co?“

„Ty jsi ale citlivá dušička, co?“

„Nejsem si jistý, jak na to odpovědět. Nechci, aby sis myslela, že jsem nějaká bábovka.“

„Proč mají chlapi vždycky pocit, že když dají najevo zájem, tak to automaticky znamená, že jsou to slaboši? Tak máš rád přírodu, no. Miluješ poezii a máš starost o svou babičku. Seš citlivej a neděláš ukvapený věci – proč by mělo něco z toho zapříčinit, že bys byl bábovka? Tomu nerozumím.“

„To proto, že jsi nevyrostla se dvěma nelítostnými bratry.“

„Ale co to má co společného s tím, co si o tobě myslím?“

„Asi nic. Ale jen do té doby, než mě praskneš,“ prohodil nesměle.

Chlapi. Ale bez ohledu na to, jak citlivý se Daniel zdál, na konci dne to pořád byl muž. Nádherný a neuvěřitelně sexy muž. A jako zázrakem byl můj.

„Fajn. Jsme tady,“ řekl a došel k lavičce na konci cesty. Odhrnul z ní sníh, přehodil přes ni deku a posadil se.

„Chtěl jsi mi ukázat lavičku?“ Sedla jsem si vedle něj.

„Tohle není jen tak nějaká stará lavička. Podívej.“ Vytáhl telefon, odtáhl se a posvítíl na vyrytou plaketu, která byla přišroubovaná na zadní opěrce.

„Na památku milovaného Bradforda Daniela Wrighta. *Draci stoupají proti větru – nikoliv po větru*,“ přečetla jsem.

Daniel se smutně usmál, zastrčil si telefon zpátky do kapsy a objal mě kolem ramen.

„Tvůj dědeček,“ řekla jsem.

„Chodili s Patty do High Parku každý den na procházku a vždycky se tu na chvíli zastavili. Když zemřel, Patty věnovala městu nějaké peníze a oni za to nechali vyrobit tuhle plaketu. Jsou to slova Johna Neala. Děda miloval přirovnání s draky. Když chce být Patty někdy dědovi blíž, chodí sem.“

„Děkuju.“

„Za co?“

„Za to, žeš mě sem vzal. Moc to pro mě znamená, že ses o to se mnou podělil. Tohle místo je očividně blízky tvému srdci.“

Něžně mi stáhl kapuci.

„Víš, že už ses v něm taky pěkně zabydlela, že ano?“

Těžce jsem polkla. Znovu jsem zůstala naprosto oněmělá. Sklonila jsem tvář, ale zvedl mi bradu a něžně mě políbil. Jazykem mi vklouzl mezi rty.

„Máš studenej nos,“ řekla jsem, když se odtáhl.

„Zato ty máš horký jazyk,“ zašeptal.

Znovu jsem se k němu naklonila. Potřebovala jsem víc. Líbali jsme se a on vzal do dlaní moje tváře.

„Myslel jsem vážně, co jsem před chvílí řekl,“ pokračoval. „Jsi jediné, na co teď dokážu myslet. Občas mám pocit, jako bych tě znal celou věčnost, a občas uděláš nebo řekneš něco, co mi připomene, kolik se toho musím ještě dozvědět. Přál bych si, abychom spolu mohli trávit mnohem víc času.“

„Vím, co myslíš.“ Přitulila jsem se k němu.

„*Z celého času zisku nehledám, leč z toho, jenž byl tobě posvěcen,*“ zašeptal. „*Čas dlouhý rovněž nechci proklínat, kdy jiným patříš a já čekám dál.*“

„Tenhle sonet jsi mi napsal v tom dopise, co jsi mi dal před Maryinou zádušní mší,“ připomněla jsem mu.

„Je to můj oblíbený.“

„Sonety, bohužel, nejsou moje specialita.“

„Raději si je oprašte, slečno Priceová. Já náhodou vím o jistém úkolu, který bude vyžadovat znalosti Shakespearových sonetů.“

„Ježíši, a už je to tady. A jsme zpátky ve škole,“ povzdechla jsem si.

Rozesmál se. „Ale no tak, vyhýbal jsem se tomu celý večer. Choval jsem se slušně, nebo ne?“

„Řekla bych, že ses choval přímo skvěle.“ Nadzvedla jsem jedno obočí.

„A ty, má milá, jsi přímo nepoučitelná,“ řekl a políbil mě s takovou naléhavostí, až mi z toho poskočilo srdce. „Zůstaň dnes večer se mnou.“

Ohromeně jsem na něj zírала. „Cos to řekl?“

„Zůstaň dnes večer se mnou. Chci, abys se mnou jela domů.“

Srdce mi začalo bít jako splašené. „Danieli, to není dobrej nápad. Nevíš, co říkáš.“

„Vím naprosto přesně, co říkám,“ trval na svém a vtiskl mi políbek na tvář. „Nezapomněl jsem na tvoje podmínky a náš kompro-

mis. Jsem stejně rozhodnutý brát věci pomalu jako ty. Jak jsi řekla v pátek, chci, abychom měli příležitost poznat jeden druhého. Nemám v hlavě žádný plán na to, jak tě svedu. No, to vlastně není až tak úplně pravda, ale slibuju, že ho dneska v noci neuskutečním.“

Obrátila jsem oči v sloup a on se zašklebil.

„Mám v pracovně rozkládací gauč. Vyspím se tam a ty zůstaneš u mě v posteli. Všechno tohle plížení kolem je divné. Nebylo by hezké být konečně spolu, aniž bychom se museli pořád ohlížet přes rameno?“

„To nemůžeš myslet vážně.“

„Myslím to smrtelně vážně.“

Znovu mě políbil. Nedokázala jsem se soustředit. Nemohl čekat, že teď ze sebe dostanu cokoliv smysluplného. Zavřela jsem oči a on se mi něžně otřel nosem o tvář a polechtal mě na uchu. „Prosím, řekni ano.“

Ach bože. Ano – souhlasím s čímkoliv, co řekneš! S čímkoliv!

„Já nemůžu,“ řekla jsem. „Musím být ráno v práci. A mám udělat jednu obrovskou prezentaci v PowerPointu, kterou musím do úterý dokončit.“

„Pomůžu ti s ní,“ nabídl mi. „Můžeš si půjčit můj notebook. A budeš doma brzy, takže ti zůstane spousta času připravit se do práce. Stejně se mám ráno s tátou sejít.“ Znovu mě políbil. „Řekni ano.“

Cítila jsem, jak moje odhodlání slábne. Chtěla jsem namítnout, že nemám přístup k věcem, které už jsem na té prezentaci udělala, ale posílala jsem je spolužákům, takže jsem si je mohla jednoduše vytáhnout z e-mailu.

„Ale nemám nic na převlečení, kartáček...“ Neznělo to zdaleka tak přesvědčivě, jak jsem zamýšlela.

Hluboce se na mě zadíval.

„Teď se chováš pošetile. Cestou se stavíme v obchodě, aby sis mohla kartáček koupit, a na sebe si můžeš vzít něco mého – tepláky nebo tak.“ Na chvíli se odmlčel. „Vymýšlíš si výmluvy?“

„Možná.“

„Proč?“

„Bojím se, že pak bude snadný se tomu prostě poddat,“ přiznala jsem. „Vůbec netušíš, co se mnou děláš.“

V hlavě se mi míhaly nejrůznější scénáře, co by se mohlo stát, kdybych zůstala přes noc v jeho bytě. Všechny ty způsoby, kterými se to mohlo zvrtnout – nebo vystoupat do nebeských výšin, že ano. Záleží na tom, z jakého úhlu pohledu se na to díváte.

„Slibuju, že tě nebudu pokoušet. Chci s tebou jenom strávit nějaký čas o samotě a v bezpečí. A někde, kde je větší teplo, zatraceně!“

Zachvěl se a přitáhl si mě blíž, jako by to mohlo zahnat ten mrzavý vzduch kolem. Někde v bezpečí. Někde v teple. *Znělo* to neskutečně lákavě. A slíbil, že mě nebude pokoušet. Nic nečekal.

„Dobře,“ zašeptala jsem.

Zvedl mi bradu. „Dobře?“

„Ano.“

„Vážně?“

„Radši by ses měl přestat ptát, nebo změním názor,“ uchechtla jsem se.

„Dobrá, už mlčím,“ řekl. Pak se postavil a natáhl ke mně ruku, aby mi pomohl vstát. Nasadil mi kapuci zpátky na hlavu a zastrkal vlasy po stranách. „Tak fajn. Jedeme domů.“

4. KAPITOLA

Pokušení

*Toť pokušení nejnebezpečnější,
jež láskou k ctnosti k hříchu pobádá.*

(VĚTA ZA VĚTU, JEDNÁNÍ DRUHÉ, SCÉNA DRUHÁ)

Jela jsem ve výtahu sama. Daniel se rozhodl, že to tak bude diskrétnější, když dorazí domů ještě před mým příjezdem. Část mé zvrácené mysli tímhle jeho obezřetným činem pohrdala. Na rychlém pomazlení ve výtahu bylo cosi neuvěřitelně žhavého. A opět to bylo zmařeno racionálním uvažováním.

Zastavili jsme se v drogerii a Daniel trval na tom, abych si koupila všechno, co bych normálně použila i doma, včetně toho, díky čemuž „tak kurevsky dobře voním“. Podal mi peníze a trval na tom, že tohle půjde na jeho účet. Když jsem se vrátila zpátky s taškou plnou toaletních potřeb, spokojeně se usmál, že jsem udělala, co po mně chtěl.

Kolem žaludku jsem pocítila úzkost a vzrušení, protože jsem konečně byla v jeho domě. Vystoupila jsem, jakmile výtah oznámil příslušné patro, ale musela jsem se na chvíli opřít čelem o zeď a zhluboka se nadechnout. Co to k čertu dělám? Vážně se těším na to, že u něj zůstanu přes noc? Ještě nebylo pozdě, abych to zabalila. Můžu zůstat jenom hodinu nebo dvě a pak trvat na tom, že chci jet domů.

Moji nerozhodnost narušilo cvaknutí dveří na konci chodby a Danielova hlava, která z nich hned vzápětí vykoukla. Otevřel dokořán a zůstal stát na prahu, jednou rukou se opíral o rám dveří a druhou měl zastrčenou v kapse. „Co tam děláš?“ zeptal se a jeho hlas se rozlehl úzkým prostorem. Otočila jsem se a opřela se zády o zeď. „Chceš vzít do zajecích?“

Opatrně ke mně došel, povzdechl si a zamračil se, zatímco si natácel na prst pramen mých vlasů. Nebyl to nijak frustrovaný nebo netrpělivý pohled, ale spíš takový, který říkal: „Prosím, nechod.“

Vzal si ode mě igelitovou tašku a popadl mě za ruku. Celou dobu ze mě nespouštěl oči, jako bych byla nějaká laň, kterou nechce vyplašit. A zatímco mě vedl vstupními dveřmi do haly, moje nohy ignorovaly všechna ta výstražná varování, která k nim vysílal mozek.

„Danieli, tohle je šílený.“

A srdce s tím ve zběsilém staccatu souhlasilo.

Zavřel za námi, aniž ze mě spustil pohled. „Jo. Naprosto šílený.“ Hrudník se mu prudce zvedal, jak zrychleně dýchal. „Neodejdeš?“

Zavrtěla jsem hlavou a on mi pomalu rozepnul kabát, stáhl mi ho z ramen a odhodil na lavici u stěny. Položila jsem mu ruce za krk a naklonila hlavu, abych ho mohla něžně políbit.

„Nikam nejdu,“ zašeptala jsem.

„Díkybohu.“

Přitáhl si mě blíž a já podlehla jeho neústupným a žhavým polibkům. Celá jsem se třásla a toužila po dalších. Vážně úplně ne skutečně líbal. Přitiskla jsem se k němu a on se ke mně i přesto pokoušel dostat ještě blíž. Konečně udělal krok zpět, oči zastřené touhou.

„Panebože,“ vydechl.

„Jo.“

„Fakt se musím dostat z těch džínů. Jednoho dne bych ještě rád měl děti.“

Sklouzla jsem pohledem k jeho rozkroku. „Vážně to nevypadá, že by nechávaly tam dole dost prostoru k... *pohybu*.“

„Jak už jsem několikrát řekl...“

„Jo, jo, já vím. Jsem si jistá, že na *tebe* nemá ani John Holmes.“

Nadzvedl jedno obočí. „Páni, netušil jsem, že jsi fanyнка sedmdesátkového porna.“

„Jsi si jistě? Mám za to, že jsem se o tom zmínila, když jsme se na prvním semináři představovali,“ prohodila jsem.

Rozesmál se a napodobil mě. „*Ahoj, jsem Aubrey Priceová, chodím na Victoria College a jsem velkou fanynkou obrovského nádobíčka Johna Holmese?* Myslím, že to bych si pamatoval.“ Štípl mě do zadku.

Plácla jsem ho po ruce. „Myslím, že toho musíme ještě hodně probrat. Vypadá to, že mě vůbec neznáš. Takže je asi dobře, že jsem souhlasila, že tu přespím.“

„Očividně.“ Popadl můj kabát a pověsil ho do šatny. „Co kdybych ti to tady ukázal?“ navrhl. „A pak se budu *muset* jít převlíknout z těch zkurvených džínů.“

Zvedl tašku s nákupem a uvedl mě do otevřeného obývacího pokoje, který byl zároveň i kuchyní a jídelnou. Nerezové spotřebiče a mramorový pult v kuchyni, hnědá kožená sedačka v obýváku a stereo s vysokými reprobednami – to všechno doslova křičelo: „Já jsem Daniel Grant a musím mít jen to nejlepší.“ Ale co doopravdy přitáhlo můj pohled, byla od podlahy až do stropu vysoká knihovna, která lemovala celou vzdálenější stěnu. Na to, jak byl mladý, měl neuvěřitelnou sbírku.

Daniel kolem sebe máchl rukou. „Kuchyň, což je zcela zřejmé. Posluž si čímkoliv, co tam najdeš. Jídelní kout a...“

„... neuvěřitelně nádherná knihovna,“ skočila jsem mu do řeči. „Tohle všechno jsi vážně četl?“

„Ano, tak trochu se stala dominantou tohoto pokoje,“ přiznal s nesmělým úsměvem. „Knihy jsou moje slabost.“ Vzal mě za ruku, odvedl do chodby a zaklepal na zavřené dveře. „Toaleta.“ Pak otevřel dveře naproti. „Tohle je pracovna, ale spíš je to něco jako moje doupě.“

Rozpačitě pokrčil rameny a já udělala krok dovnitř. Očima jsem přelétla velkou vestavěnou stěnu s obrovskou plochou obrazovkou a dalšími policemi knih, druhý gauč a konferenční stůl před ním. Na druhé straně místnosti stál velký uklizený pracovní stůl, na kterém ležel notebook a vedle něj bezchybně srovnaná hromádka knih. U gauče měl v držáku umístěnou akustickou kytaru.

„Takže tady se dějí všechny ty důležité věci,“ prohodila jsem a mávla rukou směrem ke stolu.

„Ne, ty se dějí tady.“ Odvedl mě k dalším dveřím – do jeho ložnice.

Rozesmála jsem se. „Ne, tady se dějí ty *kouzelné* věci.“

„*Budou* dít,“ opravil mě. „S radostí ti můžu oznámit, že se v ní za těch šest týdnů, co tu bydlím, žádné kouzlo neodehrálo.“

„To ráda slyším.“ Pohledem jsem zkoumala pokoj. Postel byla pečlivě ustlaná a ležel na ní krásný, čokoládově hnědý přehoz. „Zase ta největší?“

„Jo, nejspíš prostě neodolám požitkářství,“ odpověděl a sklonil hlavu.

„Další televize?“

„Občas při ní usínám. Nemám pak pocit, že je tohle místo prázdné.“

Píchlo mě u srdce. Nikdy v životě jsem nebydlela delší dobu sama. Jaké by to asi bylo, žít v jeho bytě a nemít nikoho kolem sebe? I když byt to byl opravdu krásný. Nemohla jsem si pomoci, abych nepřemýšlela nad tím, jestli mu ho pomáhala zařizovat Gwen. Byla tu vidět jistá elegance a jemnost, a i když to nebylo úplně ženské, stejně to prozrazovalo zásah druhého pohlaví.

„Fajn, jdeme vybalit tu tašku. Nemůžu se dočkat, až se podívám, co v ní je, protože mám pocit, jako by sis koupila bowlingovou kouli. Koupelna je tady,“ řekl a já ho následovala do další přilehlé místnosti.

„Páni, ta je nádherná.“

Čisté linie, tmavými dlaždicemi obložená obrovská vana a prosklený sprchový kout vkusně a jednoznačně vypovídaly o tom, že tu

bydlí muž. A všechno bylo tak čisté. Neexistovalo, že by Matt dokázal udržet koupelnu takhle bez chybičky.

Daniel začal vyndávat věci z tašky na umyvadlový pult a jednu po druhé je zkoumal, než je vyrovnal do jedné řady. Nadzvedl víčko šamponu a usmál se, když si k němu přičichl. „To je ten, který normálně používáš, že?“

„Jo. Hrachor a jasmín.“

„Bože, není divu, že tak krásně voníš. Vážně tohle všechno denně využiješ?“

Založila jsem si ruce na hrudi. „Víš, že mi teď právě ruiniješ moje ženské tajemno, když každou z těch kravin dopodrobna zkoumáš?“

Uchechtl se. „Máš pravdu. Omlouvám se. Tohle je trochu jako invaze do tvého soukromí, co?“

„Dělám si srandu,“ ubezpečovala jsem ho. Ve skutečnosti jsem doufala, že tašku vybalí, protože tam byla jedna věc, kterou jsem myslela jako vtip. Naneštěstí jsem ho znejistěla a on s tím přestal.

Otevřel jeden ze spodních šuplíků. „Můžeš si to všechno dát sem,“ nabídl mi.

„Fajn, budu ti to podávat a ty to tam naskládej,“ navrhla jsem a vrazila mu do ruky první věc. A pak jsem sáhla do tašky a podala mu lubrikační gel.

Prudce zvedl hlavu a zamračil se. „Co to kurva je?“

„Jako co myslíš, že to vypadá?“ zeptala jsem se a snažila se udržet kamenný výraz. Trhl sebou, když ho otočil, aby si přečetl zadní etiketu.

„*Aplikujte na části těla, které potřebujete zvlhčit.* To jako vážně?“

„No, nekoupila jsem to na dnešek, ale víš jak, jednou...“

Daniel mě natlačil na pult a zvedl nahoru. Pak si stoupl mezi moje nohy.

„Promiň, ale co se stalo s typicky anglickým počasím? Jestli tohle budeš někdy potřebovat, tak si půjdu kurva hodit mašli.“

Odhodil tubu vedle umyvadla, přitáhl si mě za boky k sobě a zcela účelově se o mě otřel. Zavřela jsem oči a ztěžka dýchala, když mi vklouzl jazykem mezi rty a začal si se mnou pohrávat. Kousl mě do rtu a zatahal za něj, než jemně vtáhl do úst moje ucho. Z jeho horkého dechu mi projel mráz po zádech.

Omotala jsem kolem něj nohy a on mi zaryl prsty do boků. Před očima mi vyvstala série obrázků: Danielův jazyk, kterým mi olizuje ňadra a zastaví se u každé bradavky, než zamíří dolů a konečně si klekne mezi má stehna, kde mi bezpochyby zařídí cestu rovnou na pokraj extáze...

Poodstoupil ode mě a dal si ruce v bok. Vypadal potěšený sám sebou. Měl bod. Bez debat.

„No?“ zeptal se a tázavě nadzvedl jedno obočí.

Povzdechla jsem si, dala se dohromady a pak jsem přiznala porážku. „Příválové deště. Nejspíš jsi měl pravdu.“ Sáhla jsem pro gel a už jsem ho chtěla vyhodit do koše, když mě něco napadlo. „Možná že by sis ho rád nechal pro sebe. I při výměně oleje se musí občas trochu mazat, ne? Lidi, co dělají sami na sebe, občas potřebují něco, co by si mohli odepsat z nákladů, pokud vím. *Nechala* jsem si účtenku,“ prohodila jsem nevinně a usmála se.

„Tak fajn, mladá dámo. Koukejte pohnout tím svým zadkem.“